

## Arrest

nr. 106 619 van 11 juli 2013  
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 26 april 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

#### **"A. Feitenrelaas**

*U, een Pakistaans staatsburger van Psthoun origine, bent afkomstig van Khyber Agency, Jamrud, Gond. U werkte drie maanden voor een bedrijf dat olie leverde aan de Nato en Amerikaanse troepen. Het was uw taak om olietansporten te begeleiden wanneer ze Khyber Agency binnenreden tot de grens met Iran in Torkham. U zat bovenop de voertuigen en wanneer u iets verdachts opmerkte, diende u de chauffeur van de olietanker te verwittigen. De taliban, meer bepaald Lashkar-e-Islam vernam dat u dit werk deed en waarschuwde uw vader dat u met deze werkzaamheden moest beëindigen. Een lid van uw stam Kokikhail vertelde uw vader dat de Taliban niet akkoord was dat u dit werk deed, dat u christenen en joden hielp, dat u ongelovigen, de vijanden van de Taliban hielp. Een week na deze mondelinge waarschuwing, liet de Taliban een dreigbrief achter aan de deur van jullie woning. In de brief dreigde de Lashkar-e-Islam u te doden omwille van uw werkzaamheden als begeleider van een olietansport, die olie ging leveren aan de NATO en Amerikaanse troepen. U was*

volgens de dreigbrief van Lashkar-e-Islam een ongelovige die de vijanden, joden en christenen, van de islam hielp. Drie dagen na de eerste dreigbrief, op 15 oktober 2011, ontvingen de ouders een dreigbrief die gericht was aan uw hele stam. In de brief stond dat een lid van hun stam, u, christenen en joden hielp en moest gedood worden. U had na de komst van de eerste dreigbrief besloten om op 14 oktober 2011 Pakistan te verlaten. U reisde via Iran, Turkije, Griekenland naar België. U kwam in België aan op 14 januari 2012 waar u twee dagen later asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U verneemt begin januari 2013 van uw vader dat uw broer en oom werden ontvoerd. Het dode lichaam van uw oom wordt op 19 januari 2013 terug gevonden met daarop een dreigbrief waarin staat dat uw oom werd gedood omwille van u. Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een foto, uw domiciliebewijs, drie dreigbrieven en Belgische medische attesten.

## **B. Motivering**

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u door de Taliban, Lashkar-e-Islam, vreesde gedood te worden omdat u werkte als begeleider van olietransporten, op weg naar NATO en Amerikaanse troepen, tijdens hun rit van de grens van Khyber Agency tot de Torkham (CGVS p. 4). Omwille van onderstaande redenen kan er immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Eerst en vooral moet opgemerkt worden dat u verklaarde begeleider te zijn van chauffeurs van olietransporten, die olie leverden aan NATO en Amerikaanse troepen. Deze chauffeurs waren, net zoals u werkzaam voor het bedrijf Al Haaj. U deed dit werk gedurende 3 maanden. Dit werk werd u door de Taliban, Lashkar-e-Islam, kwalijk genomen en u werd door hen bedreigd. Gezien uw werkzaamheden de kern is van uw asielaanvraag werd u gevraagd een begin van bewijs voor te leggen waaruit blijkt dat dit werk deed, u werkzaam was voor het bedrijf, dat het bedrijf waar u voor werkte in Pakistan wel degelijk bestond. U gaf aan u aan uw familieleden geen documenten had gevraagd omdat de Belgische overheid gewoon zou zeggen dat Pakistan een corrupt land is, en dat de documenten vals zijn. U werd nadrukkelijk gevraagd om toch een begin van bewijs van uw werkzaamheden voor te leggen, wat u zou doen als u uw familie kon contacteren (CGVS p. 7, 8, 9). Echter tot op heden legde u betreffende uw werk niet eens een begin van bewijs voor. Tevens moet vastgesteld worden dat u ook betreffende de ontvoering van uw broer, de dood van uw oom en de dood van chauffeurs die net zo als u werkzaam waren voor het olie bedrijf, en welke cruciale elementen zijn voor uw vrees, geen begin van bewijs voorlegde. Ook naar deze bewijsstukken werd u nadrukkelijk gevraagd en tot op heden legde u geen enkel document voor (CGVSp. 14, 16). Opgemerkt moet worden dat dit gebrek aan bewijsstukken, de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnt.

U verklaarde voorts dat u van uw vader vernam dat uw broer en oom werden ontvoerd door Lashkar-e-Islam omdat u drie maanden had gewerkt voor een bedrijf dat olie leverde aan de NATO en Amerikaanse troepen. U kon enkel meedelen dat uw oom op 19 januari 2013 werd gedood en dat uw broer nog steeds vermist is. Toen u werd gevraagd wanneer uw broer en oom werden ontvoerd, kon u dit niet meedelen. U gaf aan dat u geen informatie had over de ontvoering van uw broer en oom, noch over de wijze waarop uw oom werd gedood. Uw vader had u hierover verteld ongeveer 5 dagen voor dat u van uw neef vernam dat uw oom werd vermoord. U had geen vragen gesteld over de ontvoering, noch over de dood van uw oom omdat u toen u het nieuws vernam u gechoqueerd was. U beweerde dat u na dit nieuws te hebben vernomen, u probeerde uw familie te contacteren, maar dat u daarin niet slaagde (CGVS p. 4, 14). Opgemerkt moet worden dat u betreffende de ontvoering van uw broer en oom, de dood van uw oom dermate weinig informatie kan geven. U ondernam onvoldoende pogingen om informatie te vragen over ernstige feiten die uw naaste familieleden meemaakten omwille van uw werkzaamheden. U maakte weliswaar duidelijk dat u na het nieuws te hebben vernomen dat uw oom door Lashkar-e-Islam werd gedood op 21 januari 2013 had geprobeerd uw familie te bereiken, maar dat u daar niet in slaagde. U kon niemand van uw familie bereiken (CGVS p. 6). Vastgesteld moet worden dat u naast uw directe familie ook meermaals contact had met uw neef, en dat een vriend van uw oom de documenten had opgestuurd. Bijgevolg moet opgemerkt worden dat u naast directe familie, andere personen kon contacteren om informatie betreffende dierbaren te verzamelen zoals vrienden, neven, vriend van oom. Bovendien kon u gebruik maken, behalve telefonisch contact, van meerdere communicatiemiddelen om informatie te verzamelen, zoals internet, post,... . Zeker gelet op de ontvoering van uw broer, kan verwacht worden dat u maximale inspanningen levert om informatie over deze gebeurtenissen te weten te komen. Dit gebrek aan interesse ondermijnt de ernst en de geloofwaardigheid van uw beweerde vervolgingsvrees.

Voorst moet opgemerkt worden dat de versie van uw asielaanvraag zoals u deze verklaarde voor het Commissariaat-generaal een opvallende merkwaardigheid bevat. U verklaarde dat uw oom en broer werden ontvoerd, dat uw oom zelfs werd gedood door Lashkar-e-Islam omdat u drie maanden had gewerkt in 2010/2011 voor een bedrijf dat olie vervoerde. Opgemerkt dient te worden dat het weinig aannemelijk is dat Lashkar-e-Islam, een jaar en twee maanden nadat u uw werkzaamheden

had stopgezet en Pakistan had verlaten, uw broer en oom omwille van de drie maanden werk werden ontvoerd en uw oom werd gedood. U verklaarde dat naast deze ontvoering en moord er niets anders was voorgevallen na uw vertrek uit Pakistan (CGVS p. 5). Indien Lashkar-e-Islam uw werkzaamheden dermate storend achtte, kan redelijkerwijs verwacht worden dat Lashkar-e-Islam, geen jaar of meer zou wachten om deze korte tijd van werkzaamheden te bestraffen.

Wat betreft de dreigbrieven van Lashkar-e-Islam, dient vooreerst opgemerkt te worden dat het hoogst opmerkelijk is dat deze, gezien hun anti-Westerse overtuigingen, een brief die opgesteld werd in het Pashtou, zouden dateren volgens de Westerse tijdrekening. Verder moet vastgesteld worden dat de dreigbrieven allen voorgedrukte documenten zijn, meer bepaald oproepingsbrieven, afgestempeld door Mangal Bagh. Het is opmerkelijk dat u verklaarde mondeling door de Taliban te zijn geconvoceerd (CGVS p. 4, 11), maar dat nergens in de dreigbrieven, specifiek gedrukt voor convocaties, u werd uitgenodigd. Het is ook merkwaardig dat de dreigbrieven, waarvan u verklaart dat u ze reeds voor uw vlucht uit Pakistan in handen kreeg (CGVS, p.10-13), niet heeft meegenomen bij uw vlucht, maar ze later vanuit België liet opsturen. Tot slot, u verklaarde dat de dreigbrief d.d. 15 oktober 2011, gericht werd naar uw hele stam en dat de ouderen van uw stam deze brief hadden ontvangen in de moskee (CGVS p. 12). Echter uit de dreigbrief blijkt dat deze brief gericht werd specifiek naar de ouderen van uw stam en niet zoals de dreigbrief van 19 januari 2013 aan de hele stam Kokikhail. Al deze vaststellingen volstaan om de authenticiteit van de neergelegde dreigbrieven in twijfel te trekken en ze iedere bewijswaarde te ontnemen.

U kan verder, los van de appreciatie van voorgaande elementen, niet aannemelijk maken dat de taliban u elders in Pakistan, dit is buiten de regio waar u verbleef en buiten de provincies waar de taliban hoofdzakelijk actief is (Fata en Khyber Pakhtunkhwa), zou opsporen en vervolgen. Los van de moeilijkheden die de taliban zou hebben om u te lokaliseren in een land van 180 miljoen inwoners, is het volgens het Commissariaat-generaal niet aannemelijk dat de taliban dergelijke inspanningen zou leveren om iemand die slechts drie maanden werkzaam is geweest als begeleider van olietankers, maar die verder geen risico betekent voor de taliban organisatie- op te sporen en te vervolgen. U bevestigde bovendien dat u in grote steden in Pakistan zou kunnen wonen maar u verwees naar de discriminatie van Pashtoun en naar het feit dat de Taliban overal informatie zou kunnen krijgen (CGVS p. 15). Deze algemene verklaringen zijn niet afdoende. Gezien u een gezonde jongeman bent die een opleiding heeft genoten en naast het Pashtou ook Urdu en Engels kent, zijn er bovendien geen redenen waarom u niet in grote steden als Karachi, Lahore, Rawalpindi of Islamabad zou kunnen verblijven en er een bestaan zou kunnen uitbouwen. De Pakistaanse grootsteden kennen immers een grote concentratie aan Pashtouns, waarbinnen u zich zou kunnen integreren. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert is toegevoegd aan uw dossier.

Dit intern vestigingsalternatief aangaande uw persoonlijke vrees geldt eveneens ten aanzien van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict in uw regio zoals omschreven in artikel 48/4,62,c van de vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal erkent dat het noordwesten van Pakistan geregeld geplaagd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie is toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat dat zich voornamelijk in de grensregio met Afghanistan afspeelt. U beweerde uit deze regio afkomstig te zijn, maar net zoals hoger geargumenteed werd in verband met uw individuele vrees, geldt dat u zich ook omwille van het risico op het lijden van ernstige schade omwille van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict, u bij uw terugkeer naar Pakistan kan vestigen in een regio buiten uw geboortestreek waar er geen sprake is van willekeurig geweld ten gevolge van een intern gewapend conflict.

Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uit de foto van een huilende man, waarvan u beweert dat het uw neef is, de zoon van de door de taliban gedode oom (CGVS p. 3), kan niet afgeleid worden dat de man afgedrukt op de foto uw neef is, noch welke omstandigheden er toe hebben geleid dat hij hilde. Uw domiciliebewijs bevat persoonsgegevens die niet betwist worden. Uw Belgisch medisch attest d.d. 1 februari 2013 vermeldt dat u omwille van slecht nieuws in de familie niet in staat was om uw gehoor af te leggen. Het medisch attest vermeld echter niet welk slecht nieuws u had ontvangen. Het Belgisch medisch attest d.d. 10 mei 2012 geeft aan dat u in behandeling bent voor TBC. De dreigbrieven werden hoger besproken.

### **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."*

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

### 2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij is vooreerst van mening dat er geen geloof kan worden gehecht aan het gehoorverslag dat in het Nederlands werd opgesteld en niet de getrouwe weergave is van het gehoor dat in het Engels geschiedde, wat geen officiële taal is. Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem de vluchtelingenstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen, minstens om te bevelen dat het dossier wordt teruggestuurd teneinde verwerende partij te laten overgaan tot een gehoor met medewerking van een tolk die de oorspronkelijke taal van verzoeker zal vertalen naar het Nederlands.

### 2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een stukkenbundel, waaronder een Pakistaans domiciliëcertificaat, een kopie van de identiteitskaart van zijn vader, een attest van het bedrijf Al Haj enterprises, een beschikking van een Belgische arbeidsrechtbank, een Belgisch medisch attest en 4 persuittreksels betreffende 2 aanvallen op vrachtwagenchauffeurs in verzoekers regio van herkomst, Jamrod.

## 2.2. Beoordeling

### 2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

### 2.2.2. Over het taalgebruik tijdens het gehoorverslag bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat er geen geloof kan worden gehecht aan het gehoorverslag gezien de vertolking op het gehoor in het Engels geschiedde, wat in België geen officiële taal betreft. De Raad merkt op dat geen enkele rechtsregel de dossierbehandelaar van de commissaris-generaal ertoe verplicht om een bijkomende vertaling in het Nederlands te voorzien, waardoor verzoekers kritiek op het gehoorverslag loos is. Er is bijgevolg evenmin een reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, het dossier terug te sturen naar de commissaris-generaal teneinde het gehoor met een Nederlandse vertolking te laten verlopen.

### 2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Verzoeker formuleert geen vrees jegens de autoriteiten van zijn land van herkomst, doch jegens een lokale niet-statelijke actor, namelijk talibanmilitanten in zijn regio van herkomst, Jamrud, Khyber Agency, Pakistan. De bestreden beslissing stelt onder meer vast dat er ten aanzien van verzoekers voorgehouden vrees in elk geval een veilig intern vluchtalternatief voorhanden is in de grote steden van zijn land van herkomst. De commissaris-generaal achtte het immers ongeloofwaardig dat de taliban verzoeker, louter omwille van het feit dat hij 3 maand als arbeider had gewerkt voor een vervoersbedrijf

dat meewerkte met de NAVO, actief zou gaan opsporen en vervolgen in de grote steden van zijn land van herkomst.

De Raad sluit zich aan bij dit motief aangezien er in het door verzoeker naar voor gebrachte feitenrelaas geen elementen ontwaard kunnen worden waaruit blijkt dat verzoekers beweerd vrees jegens de taliban het lokale niveau zou overstijgen. In zoverre al wordt aangenomen dat verzoekers asielrelaas op waarheid zou berusten blijken alle door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, zich te situeren in Jamrud. Gevraagd naar de mogelijkheid tot uitwijking naar de grote steden van zijn land kwam verzoeker niet verder dan vage bezwaren (waaronder: alle Pashtuns worden in de grote steden gediscrimineerd en als terroristen aanzien) die op geen enkele wijze gestaafd worden door enig objectief argument (gehoorverslag, 15). Verzoeker weerlegt dit motief op geen enkele wijze en beperkt zich in zijn verzoekschrift tot de stelling dat zijn vrees dient te worden beoordeeld ten aanzien van zijn land van herkomst; hij voegt dienaangaande enkele persuittreksels toe (stukken 11-14), waaruit hij meent te moeten besluiten dat hij zich bij terugkeer naar Pakistan zou bevinden in "een situatie van willekeurige onmenselijke en vernederende behandeling". Deze stelling vermag geen afbreuk te doen aan de conclusie dat het gevaar dat verzoeker beweerdelijk loopt vanwege de taliban zich beperkt tot de regio Jamrud, en zich niet uitstrekt tot in de grote steden van zijn land van herkomst. Evenmin vermogen de vier persuittreksels hieraan afbreuk doen. Deze artikelen behandelen twee aanslagen op vrachtwagenchauffeurs in verzoekers regio van herkomst Jamrud, waarmee geenszins wordt aangetoond dat verzoeker omwille van zijn werkzaamheden actieve opsporing en vervolging zou vrezen vanwege de taliban in de grote steden van zijn land van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in dit motief, dat determinerend is, te ontkrachten met objectieve argumenten die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker voert niet aan en er zijn verder geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat een interne hervestiging van verzoeker in de grote steden van zijn land van herkomst onredelijk of onveilig zou zijn in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, is bijgevolg ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de daartoe bijgevoegde relevante stukken (stuk 6, 7 en 8) niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. Stukken 9 en 10 vermogen dit evenmin, gezien zij geen relevantie vertonen voor het asielrelaas of het verzoek om internationale bescherming van verzoeker

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

#### 2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

*Sub 2.2.3.* werd reeds aangehaald dat er voor verzoekers beweerd problemen met de taliban in elk geval een veilig en redelijk intern hervestigingsalternatief voorhanden is in de grote steden van zijn land van herkomst. Ingevolge artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg evenmin voldaan aan een wezenlijke vereiste om het asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft een eventueel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat, ingevolge het in aanmerking nemen van een intern hervestigingsalternatief in verzoekers hoofde, de Raad dit risico dient te analyseren in functie van een terugkeer naar de grote steden van Pakistan. Er bevinden zich in het administratief dossier, noch in het verzoekschrift, objectieve argumenten die erop wijzen dat er zich actueel aldaar een situatie van willekeurig oorlogsgeweld voordoet die een toekenning van de subsidiaire bescherming onder voormeld artikel zou rechtvaardigen.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen betreffende de subsidiaire beschermingsstatus niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

**Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juli tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER